

Mere hensigtsmæssigt og gennemførligt er det nok at prioritere generelle reguleringer af visse processer, anlæg, materialer og produkter, hvilket ofte vil være sådanne, som er knyttet til én bestemt branche, men ikke nødvendigvis. Herved vil det i højere grad være muligt at indrette reguleringer ud fra en samlet prioritering af de miljømæssige problemer. Samtidig vil det være muligt i højere grad at inddrage en vurdering af de proces- og produkttekniske muligheder som grundlag for reguleringen. I forbindelse med denne vurdering vil den sagkundskab, som findes i den/de berørte branche eller brancher naturligvis blive søgt inddraget.

Det er således hensigten fortsat i videst mulige omfang at benytte mulighederne for gennem generelle reguleringer, bl.a. i medfør af bemyndigelserne i forslaget § 7, at formindske omfanget af sagsbehandling ved konkrete afgørelser efter kapitel 5. Men vejen til en sådan forenkling vil nok fremover i højere grad blive, at der i generelle regler gøres op med visse forureningsforhold, som kan knytte sig til en godkendelsespligtig virksomhed, men ikke dem alle på én gang. De forureningsforhold, for hvilke der således er fastsat generelle grænser, behøver herefter ikke at reguleres nærmere i vilkår, idet de generelle grænser uden videre kan lægges til grund. Der kan dog under ganske særlige, lokale forhold være behov for at kunne stille supplerende vilkår for afhjælpning af ulemper over for virksomhedens nære naboer, eller til beskyttelse af en særlig sårbar recipient. Det bør i så fald nærmere fremgå af den pågældende bekendtgørelse, under hvilke betingelser og i hvilket omfang en sådan skærpeelse ud fra lokale hensyn kan finde sted, jf. hertil bestemmelsen i § 10, stk. 5.

Uanset at ordlyden af forslaget § 7, stk. 1, nr. 1-5 og nr. 7, er enslydende med den gældende lovs § 6, bør man dog, som nævnt i de indledende bemærkninger til kapitel 2, være opmærksom på, at bemyndigelsesbestemmelsen har fået et bredere omfang som følge af, at affaldsfrembringelsen nu også omfattes af lovens forureningsbegreb. Hertil kommer, at inddragelsen af stoffer, materialer og produkter under lovens område, jf. forslaget kapitel 7, indebærer en bredere og mere omfattende ramme for de reguleringer, som kan fastsættes efter bestemmelsen. Denne udvidelse af rammen for miljøministerens bemyndigelser skal ses på baggrund af ønsket om at fremme en mere helhedsorienteret og prioriteret forebyggen- de miljøindsats ud fra princippet om renere teknologi. Anvendelsen af disse hjemler skal derfor også ses i lyset af de principper, som er anført i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, under punkt 2, og på baggrund af de principper, som er anført i bemærkningerne til § 3 i forslaget, hvortil der henvises.

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, nr. 6 og nr. 7, om adgangen til at kræve typegodkendelse af forureningsbegrænsende udstyr og måleapparatur og til at fastsætte regler om risikobetonede processer er uændret overført fra den gældende lovs § 9. Bekendtgørelse nr. 545/1988 om risikoen for større uheld i forbindelse med en række industrielle aktiviteter er udsendt med hjemmel i bestemmelsen i nr. 7.

Herudover indeholder § 7, stk. 1, to bestemmelser om anmeldelsesordninger. Den første, i nr. 8, er en erstatning og udbygning af den gældende lovs § 56 a. Formålet med denne bestemmelse er at åbne mulighed for at kræve, at virksomhederne gennemgår deres produktion for at belyse virksomhedens »råvarehusholdning«. En sådan ordning skal i første omgang medvirke til at begrænse spild og ressourceanvendelse på virksomheden. Samtidig skal ordningen ved anmeldelseskravet virke som et informations- og kontrolredskab for tilsynsmyndigheden. Tilsvarende ordninger kendes fra udlandet, bl.a. i USA, hvor ordningen betegnes som »waste-audits«. Muligheden for at etablere en sådan ordning med anmeldelsespligt til tilsynsmyndigheden findes at være en meget væsentlig forudsætning for at sikre gennemførelsen af en renere teknologi-strategi, også på lokalt niveau.

Undersøgelser viser, at en endog meget betydelig del af den mængde affald, som frembringes på visse virksomheder, skyldes spild, som kunne begrænses ved, at virksomhederne var mere opmærksomme på og holdt bedre hus med de råstoffer og materialer, som anvendes i virksomhederne. Anmeldelsesordningen skal derfor ses som udbygning af princippet om virksomhedernes egenkontrol.

Den anden anmeldelsesregel i § 7, stk. 1, nr. 9, skal sikre, at tilsynsmyndigheden bliver varslet om midlertidige placeringer af mobile anlæg, der kan medføre forurening. Sådanne anlæg, f.eks. sandblæsningsanlæg til facadebehandling, kan ofte medføre betydelig lokal forurening, og de indgrebsmuligheder, som tilsynsmyndigheden har, kan ikke bringes i anvendelse, hvis den forurenende aktivitet er ophørt, når tilsynsmyndigheden bliver opmærksom på forholdet, eventuelt efter klage. Reglen skal sikre, at tilsynsmyndigheden får en reel mulighed for at kunne kontrollere, at anvendelsen af sådanne anlæg ikke medfører væsentlige gener for omboende.

Nr. 10 i § 7, stk. 1, er tilføjet i forhold til den tidligere miljøbeskyttelseslov i forlængelse af de bemærkninger, der er knyttet til kapitel 1, § 2, og giver mulighed for efter behov at udfylde de rammer, der nu er lagt for regulering af mikroorganismer.

§ 7, stk. 1, nr. 10, giver en generel hjemmel til, at ministeren kan fastsætte regler om bioteknologisk anvendelse af mikroorganismer og udledningsbe-